

Seděl v nekonečném objetí pouště a slunce rozpalující písek do ruda se už pomalu schylovalo k obzoru. Gaara zůstal osamělý jako po všechen čas svého života, zatímco ve vesnici to kypělo radostí i smíchem hrajících si dětí. Sám jako nebe pod hvězdami upíral zrak do dálky, přemýšlel a hledal řešení, která nenacházel. Ptáci se už pomalu ukládali ke spánku. Co nevidět slunce zapadne, což znamenalo nejen příchod nočních démonů či duchů pouště, ale také návrat nočního chladu. Ničeho z toho se však nebál. V duhovkách se mu odrážela hejna vlaštovek, švitořících se svými partnery. Proč jen on musel být vždycky sám? Nenáviděl všechny ty, které měl za zády, ale především nenáviděl úděl, jenž ho oddělil od života i zbytku společnosti. Démon. Jak děsivě to znělo. Sevřel ruce v pěst. Z navátých dun se zvedl písečný prach v divokých poryvech, aby se snesl ve víru kolem něho. Mezi svou vlastní zdí si připadal víc v bezpečí. Za pár okamžiků se možná zvedne opravdový písečný vítr. Nejspíše by se měl vrátit, avšak každému bylo jedno, co se s ním stane. Tak kam spěchat? Alespoň v těchto místech se cítil dobře. Mezi pískem, protože písek se stal od narození jeho nepostradatelnou součástí. Dokázal ho ovládat, chránit se jím a ničit. Rozbíjet i zabíjet všechno a všechny. Ale dnes nechtěl nic zmařit. Ani kdysi snad nechtěl ubližovat, ovšem svět ho nepřijal, takže se rozhodl, že ho rovněž odmítne. Cokoliv bylo stvořeno, to mohl rozvrátit, jako vítězství v nekonečném souboji, který nelze vyhrát. Ovšem ani prohrát. Hrál prsty do sypkého materiálu se vzpomínkou na matku, ale všechna zrníčka mu protekl mezi prsty. Chtěl si myslet, že ho má někdo rád a že homara stále hlídá, svou duší ukrytou v písku. I když věděl o té lži, sám sebe klamal. Lapen v labyrintu horším než jsou zákruty pouště a šílenství písečných iluzí, nenalézal útěchu. Zbývalo mu jen pár chvil, ale přesto se rozhodl, že se dnes pokusí o něco, co nikdy předtím neudělal. Dlouho o tom přemýšlel, dokud se konečně rozhodl. Nyní už byl připraven nevzdat se. Stiskl si kolena, která objímal, ještě pevněji, aby zaplašil pocit chladu. Slabý větřík rozechvěl rudé vlasy a před očima mu proletěl lesknoucí se prach, jakoby ho chtěl povzbudit. Odhodlaně se postavil. Písek mu sám odpadl z oblečení, slehl k zemi podobný věčně padajícímu prachu v přesýpacích hodinách, kde setrval v čekání na oživení jeho vůlí. Zhluboka se nadechl. Pokusil se zaplašit alespoň na okamžik všechny své nepříjemné myšlenky i vzpomínky, byť to šlo obtížně. Rozvážně pozvedl bledé ruce. Písek se poslušně vznesl, aby se mu podvolil. Poprvé se snažil svou vlastní mocí něco vytvořit. Něco, co by bylo jen jeho. Postavu z písku! Kamaráda-někoho, kdo by mu porozuměl. Chtěl vidět svůj výtvar, aniž by potlačil svou identitu. Nestačilo jen použít techniku klonu. Se zavřenýma očima opatrně, avšak hbitě pracoval s nejemnějším materiálem Písečné země. Netušil, jakou dát postavě tvář nebo vzhled. Neměl na světě nikoho, kdo by k němu měl blízko. Vesnice ho nenáviděla a on dobře věděl, že s nenávistí roste strach, který

se ukrývá za její masku. Neposlušné vlasy mu komíhaly kolem obličeje. Rty měl pootevřené napětím, protože dýchal zhluboka, až nemohl tolik vzduchu pohltnout ani ústy. Dnes ráno, když si prohlížel svou tvář v šálku čaje, konečně našel myšlenku, kterou tak dlouho hledal. Víčka zčernala neustálým bděním se nadzvedla, aby spatřila první věc, do níž propůjčil kousek svého chtění. Před ním stál jeho dvojník. Celý z písku, takže ho mohl dokonale ovládat. Čekající jen na to, co s ním udělá. Gaara se pousmál. Musel přivřít oči proti slunci sklánějícímu se nad horizontem tak nízko, že jej barvilo svou krví. Oslepen jeho paprsky nechal své ztrápené srdce poskočit nad snem, jemuž dal tělo. Lehce se dotkl jeho tváře. Vypadala nerozeznatelně od té vlastní, nebýt z jiného materiálu. Pak se prstem přesunul k čelu, kde napsal to, co si kdysi v noci, v níž měl jeho život násilně skončit, sám vyryl do čela. Když znak dokončil, usmál se. Tentokrát víc hřejivěji. Nikdo tam ve vesnici ho nedokázal pochopit. Nikdo nevěděl, jak trpí. Mohl je všechny zabít a nic by se nezměnilo. Ne pro něj. Mysl pohnula pískem a postava k němu přikročila blíž. Rysy obličeje s detaily se mu tak dokonale vydařily, že téměř rozeznával každou řasu i vlas. Probral se až k tomu nejjemnějšímu písku, aby docílil skutečného efektu. Pohladil svého dvojníka po obličeji. Písečná kopie mu oplácela stejně spokojený pohled. Podali si ruce a pevně stiskli. Gaara se náhle cítil rozradostněn jako malé dítě, kterým už ale dlouhou dobu nebyl. Ve dvanácti letech si připadal dospěle. Dvojník mu prohrábl vlasy až se zacuchaly. Rošťácky si vytřepal zrnka, která po sobě zanechal, z hlavy. Poslední paprsky ozařovaly jejich tváře. Gaara se odhodlal ke kroku a objal ho. Sám se nechal uvěznit do jeho náruče, aby na chvíli v jednom prchavém okamžiku poznal, co je to objetí. Zesílil stisk tak, že sám téměř nemohl dýchat. V krku mu vyschlo. Rozechvěle si schoval hlavu do ramene z písku, aby se ukryl před nenáviděným světem. Nechal se pohladit, zahnat démony tmy a duchy, jenž se plížili pouští s nastávajícím soumrakem. Neživé oči ho prosily. Hledaly nepoznanou lásku. V tu chvíli nechtěl milovat jen sebe. Ovšem mysl byla pouze jedna, pokud chtěl víc, musel by najít opravdového člověka, nejen svůj výtvar, jemuž propůjčil kus duše. Gaara položil rozpálené dlaně na chladné líce zvlhlé rosou, místy vysráženou v slzy. Chtěl to udělat. Toužil vědět, jaké to je. Naklonil se, aby se dotkl svými rty jeho. Postavy, kterou sám vytvořil. Na okamžik se spojili. Téměř jakoby cítil dotek kůže a hřejivý dech. Ale v tu chvíli jako mávnutím kouzelným proutkem se do sochy opřel pouštní vítr. Gaara se zalekl. Zoufale se snažil udržet svou iluzi, ale sám dobře věděl, že je odsouzena k zániku, stejně jako byl on odsouzen k osamělosti. Ústa pod jeho dotykem se rozpadla na drobné částičky a vítr mu je nelítostně vehnal do pusy. Písek zaskřípal mezi zuby se skrytou zlověstností.

„Gaaro! Co tady děláš? Vždyť už je skoro tma. Vrať se zpátky!“ Nemusel se otáčet, aby poznal hlas svého staršího bratra, který díky posledním paprskům slunce nezpozoroval jeho počínání.

Linie postavy se zhroutila. Už ji neudržoval, nýbrž nechal větru napospas. Uvědomil si, že tiskne pěsti k hrudi a zadržuje slzy. Jediným pocitem, který okusil, se stala pomíjivost. Všechno bylo zbytečné, pomyslel si. Vyplivl zbytky zrníček na zem a otřel si ústa. Vítr jeho plivanec posměšně přijal jako úděl pohrdání. Gaara neprohrával. Trpěl, avšak neprohrával. Z dvojníka zbyla jen hromádka třpytivých snů. Rozezlen zoufalstvím kolem sebe vytvořil písečnou stěnu, aby ho nikdo neviděl. Praštil pěstmi o zem. Rozplakal se a mezi vzlyky upřel skrze slzy pohled očí, které nikdy nepoznaly spánek, na západ, kde po jasných paprscích nezůstalo nic než tma. Pohaslý obzor ho vykázal zpět. Duchové pouště se vydali na svou noční cestu.